

Nỗi Chết

Nguyễn Thị Mát Nâu

Ông Lục quỳ xuống hàng ghé giữa thánh đường. Ông cảm thấy tro rơi lạc loài trước tượng Chúa nghiêng đầu, giang tay thật rộng ở trên cao. Thường, thì ông không thích đến nhà thờ vào những lúc vắng người, cái vòm mái nhà thờ lúc vắng cho ông cảm giác bóp vào con tim nghẹt thở. Nhưng những ngày lễ hội đông người hay những giờ cầu kinh thì khác - hàng loạt người đông đúc quỳ dưới chân Chúa trong buổi lễ, ngời giáo đường trở thành rộn ràng, thanh thoát nhẹ nhàng trang nghiêm, dễ chịu vui tươi và ấm áp. Biết thế, nhưng hôm nay ông tìm đến đây như tìm một giải thoát và mong được cứu rỗi linh hồn. Cái vắng vẻ của nóc giáo đường vẫn đè nặng trong ông, nhưng cái nỗi lòng buồn như nỗi chết, lại đè nặng nhiều hơn trong trái tim ông già cõi. Một nỗi buồn quý ma và đau khổ.

Lan, đưa con gái thứ ba, vừa ra chỉ thị "từ ông", chỉ vì ông không cho nó vay tiền làm ăn lần nữa. Sau khi tuyên bố thua lỗ sạch món tiền ông đưa cho nó làm ăn năm ngoái. Qua đầu giấy điện thoại, giọng nó lạnh như lưỡi dao cứa vào giữa tim ông:

- Được thôi ba. Hôm nọ thì con có nói là ba không đưa tiền cho con thì con tự tử. Nhưng hôm nay nghĩ lại, chẳng đáng để cho con tự tử đâu. Con vẫn sống nhưng không nhìn ba nữa. Đừng bao giờ ba đến tìm con nữa nghe ba.

Ông Lục nghe mà như không kịp hiểu, ông lắp bắp:

- Con ... con nói cái gì?

Lan gắt lên:

- Ba chưa nghe ra sao! Con từ ba. Chấm hết.

Và nó cúp máy. Ông Lục không tin vào tai mình. Ông lẩm bầm "*Có lý nào lại thế!*" Và nhanh chóng đi vào phòng thay quần áo. Đội lên đầu cái mũ, vội vã lái xe sang nhà con gái.

Con đường sang nhà Lan hôm nay sao dài thế. Hai bên đường vắng vẻ, mà có mấy lần ông suýt đâm vào xe khác. Chưa kể tí nữa thì vượt đèn đỏ. Bóng cây bên đường rọi nghiêng chênh chếch cho biết trời đã sau trưa. Nắng rọi rát một bên má, ông Lục đỏ mồ hôi. Chưa bao giờ ông vã mồ hôi nhiều đến thế, kể từ ngày tới Mỹ. Ông có cảm giác những giọt mồ hôi chảy thành dòng, dọc theo lưng áo và hai bên nách. Rồi cũng tới trước cửa nhà Lan. Căn nhà sơn trắng, cao sang thanh khiết, có giàn hoa giấy màu tím leo đầy, phủ lòa xòa nửa khuôn cửa sổ xây hình bán nguyệt.

Đậu xe, ông bước xuống, đi vào lối cửa chính. Bước lên thềm, ông gõ cửa. Dường như chẳng có ai. Ông gõ thêm lần nữa - Chẳng có ai. Chờ một chút, gõ lần thứ ba - Ngưng lại chờ -

Sau mười phút, lần này ông bấm chuông. Cửa mở. Đưa con gái ông yêu thương nhất, hiện ra, bên cạnh là đứa cháu ngoại sinh nhật bảy tuổi hồi tháng trước. Con bé Oanh thấy ông ngoại reo lên:

- Ông ngoại, ông vào đây.

Lan cau mặt, giằng tay con, quát:

- Đi vào. Ai cho mày ra đây.

Con bé xiu mặt, nhưng cố vờ thêm:

- Vào đi ông.

Lan xô con ngược trở vào:

- Đi lên lầu ngay.

Con bé lủi thủi bước đi. Ông Lục bàng hoàng chết trân tại chỗ. Lan hát hàm:

- Ba đến đây làm gì?

Ông Lục giơ hai tay, chưa kịp mở mồm. Lan nói thật nhanh:

- Hồi sáng con đã nói trên điện thoại, ba chưa hiểu hay sao?

Ông Lục lắp bắp:

- Vào nhà cái đã ... Này con ... mình từ từ nói.

Lan cụt lủn:

- Có gì đâu mà nói. Ba về đi và đừng bao giờ đến nữa, không ai rảnh tiếp ba.

Ông Lục cố trấn tĩnh:

- Con biết đấy, năm ngoái ba vét tiền, đưa con xây nhà, mua xe, mở tiệm... sau đó con tuyên bố thua lỗ hết rồi. Không trả lại ba, thì ba có còn đâu nữa chứ!?

Lan cười mỉa:

- Ba không còn, nhưng má còn. Ba phải biết hỏi bà chứ. Hai ông bà gần chết, giữ tiền để làm gì!!

Và cánh cửa xập lại trước mũi ông thật mạnh.

Chưa bao giờ ông cảm thấy cuộc đời tàn bạo phũ phàng đến thế. Bậc thềm cửa như xảm tối lại. Ông ngồi xệ xuống. Chậu hoa bên cạnh cửa rung rinh. Màu hoa rục rĩ và trơ trẽn. Ông sực nhớ đến bài giảng của cha xứ hồi tháng trước: *"Đừng bám víu vào những buồn đau mà tìm chất sống. Hãy lắng lòng cầu xin nơi chúa, để được chúa ban cho bình an, cho lòng can đảm vượt mọi khổ đau. Đau thương là quý dữ, phải xóa sạch đi. Hãy lắng lòng trong tình yêu đời đời của chúa. Chỉ có chúa cứu rỗi mà thôi"*.

Ông Lục chuệnh choạng đứng lên, lết ra xe, lái về phía nhà thờ. Đến nơi ông làm lũi đi trên con đường láng xi măng, có bệ đá dọc theo lối vào cửa ngách nhà thờ. Vào giữa thánh đường, quỳ xuống, ông cảm thấy mệt. Ôi mệt làm sao! Chúa trên cao vẫn nghiêng đầu, giang rộng tay trên cây thánh giá màu xanh xanh xám xám. Vòm thánh đường như bóp nghẹt trái tim ông.

Đã bao lần tim ông rỉ máu vì con rồi nhỉ? Ông đã sống một đời tử tế. Làm việc một đời, đưa tiền cho vợ, cất giữ, nuôi con. Ông đã nuôi cả đứa cháu nội, khi ba nó, tức con trai ông tử nạn qua đời và mẹ nó, tức con dâu ông đi lập gia đình khác. Ông hiền muộn rất nhiều vì đứa cháu mồ côi ấy, từ chuyện nó báo tin đám cưới, đến sau cả ngày nó lấy vợ nơi xa. Vợ ông, người đàn bà chẳng ra khôn, chẳng ra dại. Mềm lòng và chiều con không đúng chỗ. Đã bao lần ông khuyên nhủ đừng chiều con quá mức và vô lý, chiều vô lý sẽ có ngày hậu quả, nào bà có nghe ông, bà cứ cho như thế là thể hiện tính cách của một mẹ hiền. Và hậu quả hôm nay.... là như thế đấy.

Ông lạc lõng và cô đơn ghê gớm. Ông thấy đầu nhức từng cơn, máu ông rần rật. Gục đầu xuống cái tựa lưng của hàng ghế trước, nước mắt ông trào ra, ông run bần bật.

Sắp đến giờ kinh chiều. Lác đác tín đồ bắt đầu đến lễ. Ông Lục vẫn quỳ gối. Chung quanh, người đến bắt đầu ngồi kín các hàng ghế. Người ta thấy ông đưa tay làm dấu thánh giá. Rồi thân ông đổ xuống, nước mắt đầm đìa hai bên má, một dòng nước vàng vàng chảy dưới chân ông. Tiếng người đàn bà ngồi cạnh đấy la lên hốt hoảng, ngọng nghịu, khô và cứng:

- "Nạy chúa". Ông ấy đã được chúa rước về!!

Nguyễn Thị Mắt Nâu